

РЕШЕНИЕ

№ 7969

гр. София, 07.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 10.05.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Вяра Русева

Антони Йорданов

при участието на секретаря Антонина Митева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **1289** по описа за **2024** година докладвано от съдия Галин Несторов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно процесуалния кодекс, вр. с чл.72, ал. 4 от Закона за министерство на вътрешните работи /ЗМВР/.

Образувано е по касационна жалба, подадена от Д. Ц. Т., чрез пълномощник адв. Н. Н. – САК, срещу решение № 6017 от 28.12.2023 г., постановено по НАХД № 10558/2023 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение /НО/, 2-и състав, с което е отхвърлена жалбата му срещу Заповед за задържане на лице рег. № 229зз-678/08.07.2023 г., издадена от полицейски орган Д. А. Г. на длъжност „старши полицаи“ при 05 РУ при СДВР.

В касационната жалба е посочено, че решението на СРС е неправилно. Моли се решението да бъде отменено. Прави се възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Претендира се присъждане на разноски по делото. В съдебно заседание касаторът се явява и се представлява адв. Н., който поддържа жалбата.

Ответникът – Д. А. Г., на длъжност „старши полицаи“ при 05 РУ при СДВР, в съдебно заседание не се явява, не се представлява.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, IV-и касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение, съобрази доводите и становищата на страните, и обсъди както

наведените касационния основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

На 08.07.2023 г. в СДВР е подаден сигнал за упражнено домашно насилие от бащата на съпругата на касатора Т. на адреса, на който живеят в [населено място], [улица], ет. 4, ап. 11. бл. 30 в кв. На място е изпратен полицейски екип от 05 РУ СДВР около 11.45 ч. Установено е, в следствие на писмени обяснения от съпругата Д. Т., че са налице данни за упражнено домашно насилие. Снети са и писмени обяснения от касатора, който отрича обвиненията. Съставен е протокол за писмено предупреждение на касатора Т.. По-късно на същата дата, в 18.00 ч. Т. представя и мед. удостоверение с данни за лека телесна повреда. Образувано е производство от общ характер по чл. 131, ал. 1, т. 5а, вр. с чл. 130, ал. 1 от НК. Около 19.10 ч. по нареждане, полиц. екип задържа Т. пред сградата на 5 РУП, където се явил доброволно с оглед връчена призовка, за срок от 24 часа по реда на чл. 72 от ЗМВР.

За задържането на Б. била издадена Заповед № 2293з225 от 09.03.2023 г. Връчена му е процесната заповед, като му е повдигнато и обвинение по горепосочения текст от НК. На 08.08.23 г. съпругата на Т. иска прекратяване на производството срещу него.

За да потвърди оспорената заповед, СРС приема, че са налице фактическите и правни основания за издаване на заповед по чл. 72 от НК.

Решението на СРС е валидно, допустимо, но неправилно от материална страна.

Касационният състав приема, че заповедта за задържане е издадена от компетентен орган – полицейски орган по чл. 57 от ЗМВР, съдържа задължителните реквизити по чл. 74, ал. 2 от ЗМВР, като при издаването ѝ са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, довели и до нарушение на материалния закон.

Разпоредбата на чл. 72, ал. 1 от ЗМВР установява хипотезите на задържане на лица от органите на МВР. Тези хипотези са изброени в седемте точки на ал. 1 на чл. 72 от ЗМВР. За да отговаря на посочените стандарти упражняването на правомощието по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР изисква от полицейския орган да посочи в Заповедта за задържане на лице не само правното основание, но и да опише конкретни фактически обстоятелства, при които е извършено противоправното деяние, към което твърди да е причастен задържаният. Нещо повече, следва да са изложени и факти относно необходимостта от прилагане на принудителната административна мярка, за да се обезпечи възможността на лицето, чиито права са засегнати да се запознае с основанията за издаване на административния акт. Цитирането на текст от Особената част на Наказателния кодекс и на конкретно досъдебно производство не отговаря на съществения въпрос - въз основа на кои известни факти към момента на издаване на заповедта административният орган приема, на първо място, че е извършено общественоопасно, противоправно и съставомерно деяние по чл. 131, ал. 1, т. 5а, вр. с чл. 130, ал. 1 от НК и на следващо място, да конкретизира каква именно необходимост следва да обезпечи налагането на тежката мярка за процесуална принуда – задържане на лице за срок от 24 часа. Както правилно сочи съдът в процесното решение, такава необходимост може да бъде осуетяване от извършване на ново престъпление или укриване на лицето. В процесната заповед не се съдържат мотиви относно поведение на касатора Т., което да налага задържането му. Дори да се приеме, че са налице данни, от които да се направи извод, че лицето е извършило престъпление, което действително е видно от адм. преписка, то категорично не са налице данни за кумулативно изискуемите обстоятелства, касаещи евентуална

вероятност същият да се укрие или извърши друго престъпление. Видно от данните по преписката, касаторът доброволно се е явил в 5 РУП при СДВР, съдействал е на разследването и е изчаквал кротко да бъдат проведени съответни процесуално-следствени действия спрямо него. Вместо това, с оглед единствено на евентуална съпричастност към извършено престъпление и без да се обоснове каквато и да било необходимост от неговото задържане, е издадена заповед за задържане по чл. 72 от ЗМВР, като е пристъпено незабавно към изпълнението ѝ.

Изложеното дава основание на настоящия съдебен състав да приеме, с оглед анализа на приложените доказателства, че са налице на отменителните основания по чл. 146, т. 2, т. 3 и т. 5 от АПК на оспорената заповед за задържане на лице, издадена от полицейски орган при 05 РУ - СДВР. Липсата на посочени конкретни фактически и правни основания за задържането или действия/бездействия на задържаното лице следва да се приеме за проява на полицейски произвол, който е несъвместим и с константната практика на ЕСПЧ. В заповедта не са обективирани факти или обстоятелства, които да презюмират необходимостта от постановяване на принудителната мярка по чл. 72, ал.1, т. 1 от ЗМВР. Приложената мярка за принуда освен фактически необоснована е и несъответна на целта на закона. Нарушен е основният принцип за съразмерност по чл. 6 от АПК, доколкото прилагането на мярката по чл. 72, ал.1, т. 1 от ЗМВР следва да е необходимо за постигането на законовите цели. В настоящия казус нито е обосновано, нито е доказано, че за постигане на предвидените от закона цели е било необходимо задържането на касатора Т..

По изложените съображения обжалваното решение като неправилно следва да бъде отменено, както и потвърдената със същото заповед за задържане на касатора.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК юридическото лице, служител на което е ответникът следва да бъде осъдено да заплати на касатора, направените разноски за адвокатско възнаграждение на процесуалния му представител. По делото е представен Договор за правна защита и съдействие, в който е отразен размер на заплатено възнаграждение за касационното производство 500 лева, които следва да бъдат присъдени на касатора.

Предвид гореизложеното, Административен съд – София – град, IV-и касационен състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба, подадена от Д. Ц. Т., чрез пълномощник адв. Н. Н. – САК, Решение № 6017 от 28.12.2023 г., постановено по НАХД № 10558/2023 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение /НО/, 2-и състав, като вместо същото

ПОСТАНОВЯВА

ОТМЕНЯ Заповед за задържане на лице рег. № 2293з-678/08.07.2023 г., издадена от полицейски орган Д. А. Г. на длъжност „старши полицаи“ при 05 РУ при СДВР;

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Д. Ц. Т., ЕГН [ЕГН], направени разноски за процесуално представителство в касационното производство в размер на 500 (петстотин) лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.